

Απάτη ο εθνικός διάλογος

γράφουν: **Γιώτα Ιωαννίδου, Γιώργος Κρεασίδης, Ντίνα Ρέππα, Αιμιλία Τσαγκαράτου**

Εκπαίδευση μνημονιακών προδιαγραφών είναι ο στόχος των μέτρων για την παιδεία που ξεκίνησε να υλοποιεί η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Ο ψευδεπίγραφος διάλογος που έστησε το υπουργείο Παιδείας υπό τον καθηγητή Α. Λιάκο, παράγοντα του εκσυγχρονισμού την εποχή του Κ. Σημίτη, λειτούργησε σαν διαδικασία επικοινωνιακής προβολής των βασικών ιδεών της εκπαιδευτικής πολιτικής της ΕΕ και του ΟΟΣΑ.

Εδώ και ενάμιση χρόνο που ανέλαβαν ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ οι βασικοί πυλώνες της μνημονιακής πολιτικής στην εκπαίδευση έμειναν ανέγγιχτοι. Εξάιρεση αποτελούν τα πεδία που βρέθηκαν στο επίκεντρο σφοδρών συγκρούσεων με το εκπαιδευτικό κίνημα, το οποίο απονομιμοποίησε συγκεκριμένες κρίσιμες επιλογές. Έτσι για παράδειγμα το καθεστώς διαθεσιμότητας των καθηγητών της τεχνικής εκπαίδευσης έληξε χωρίς απολύσεις και οι ειδικότητες τους επανήλθαν στα σχολεία. Όμως το συνολικό πλαίσιο της τεχνικής εκπαίδευσης δεν άλλαξε. Η κρίση της εκπαίδευσης συνεχίζεται, καθώς οι μνημονιακοί νόμοι για το σχολείο δεν καταργήθηκαν και είτε εφαρμόζονται είτε «πάγωσαν».

Η στάση αυτή δεν ήταν μια απρόβλεπτη εξέλιξη. Παρά τις συνεχείς προεκλογικές διακηρύξεις για άμεση κατάργηση όλων των νόμων αντιδραστικής αναδιάρθρωσης για την εκπαίδευση και αναίρεση όλων των καταστροφικών μέτρων, από τις συγχωνεύσεις-καταργήσεις σχολείων μέχρι τους μηδενικούς διορισμούς μόνιμων εκπαιδευτικών, η βασική στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ ότι κάθε λύση εκτός ΕΕ είναι καταστροφική έθετε το πραγματικό όριο των δεσμεύσεων. Όσα υλοποίησαν και νομοθέτησαν οι κυβερνήσεις των δυο πρώτων μνημονίων δεν ήταν απλά επιλογές λιτότητας και νεοφιλελευθερισμού, αλλά ήταν επιπλέον ενταγμένες στη συνολική στρατηγική ΕΕ και ΟΟΣΑ.

Η υπογραφή του τρίτου μνημονίου, με τα προαπαιτούμενα και τα παραδοτέα για την εκπαίδευση, σηματοδότησε την ολοκληρωτική αποδοχή του μνημονιακού αντιδραστικού κεκτημένου, αλλά και την αποφασιστική διεύρυνσή του. Ειδικά στα πεδία που η παρέμβαση του μαζικού κινήματος οδήγησε σε πρώτη φάση σε «πάγωμα» εφαρμογής μέτρων, όπως η αξιολόγηση.

Σε αυτή την κατεύθυνση και μέσω του δήθεν «διαλόγου» του υπουργείου Παιδείας έγιναν διάφορες εξαγγελίες και προτάσεις με σκοπό να δημιουργηθεί η αίσθηση ότι κάτι αλλάζει. Θα πρέπει καταρχήν να σταθεί κανείς κριτικά, γιατί από την εξαγγελία στην εφαρμογή η απόσταση είναι μεγάλη και συχνά περνάει από... «κόφτη», όπως συμβαίνει με τους τόσο αναγκαίους για το δημόσιο σχολείο διορισμούς εκπαιδευτικών. Σε δεύτερο επίπεδο οι εξαγγελίες, όπως αυτή για κατάργηση των παρελάσεων, χρησιμοποιούνται για τη διαμόρφωση κοινωνικών συμμαχιών, προς μια προοδευτική κατεύθυνση, αν εφαρμοστούν ή μια συντηρητική αντίστοιχα, αν μείνουν στα χαρτιά. Τρίτο λειτουργούν αποπροσανατολιστικά, όπως η συζήτηση για το χαρακτήρα διδασκαλίας των αρχαίων ελληνικών, όταν οι τρεις ώρες διδασκαλίας από το πρωτότυπο κρίθηκαν οπισθοδρομικό μέτρο, αλλά οι δύο συμβατές με μια προοδευτική προσέγγιση. Στην πραγματικότητα η κυβέρνηση «εξοικονόμησε» θέσεις εργασίας εκπαιδευτικών, αφήνοντας στην τύχη του το περιεχόμενο του μαθήματος. Και τέλος, κάθε αλλαγή σε

επιμέρους σημεία που αφήνει στο απυρόβλητο το γενικό πλαίσιο, δε βάζει φραγμό στην πορεία προς μια εκπαίδευση φτηνή και υποβαθμισμένη, με δεξιότητες αντί γνώση, ελαστικά εργαζόμενους καθηγητές, πιεσμένους μαθητές χωρίς χαρά στο σχολείο και ελπίδα για το μέλλον.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ αποδέχεται ως «φυσικό νόμο» τις πολιτικές που εκπορεύονται από τον ΟΟΣΑ και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ο ομφάλιος λώρος που συνδέει την κυρίαρχη εκπαιδευτική πολιτική με τη μήτρα που τη γεννά, δηλαδή τη στενή πρόσδεση της εκπαίδευσης με τις ανάγκες της αγοράς και των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής όχι μόνο δεν αμφισβητείται, αλλά εμπεδώνεται με ακόμη μεγαλύτερη ένταση.

ΦΤΗΝΟ ΚΑΙ ΕΥΕΛΙΚΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

Η ιδιωτικοποίηση ως βασική συνιστώσα των εκπαιδευτικών αναδιαρθρώσεων ενισχύεται.

Το σύνολο των μέχρι στιγμής αλλαγών στην εκπαίδευση καθώς και εκείνων που προετοιμάζονται, μαζί με τα κείμενα των πορισμάτων της Επιτροπής του προσημαστικού «Εθνικού Διαλόγου» για την Παιδεία επιβεβαιώνουν το γεγονός ότι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ στην εκπαιδευτική της πολιτική κινείται στην κατεύθυνση της νεοφιλελευθερισμού, βαθιάνει ακόμα περισσότερο τις συντηρητικές αναδιαρθρώσεις. Ο Γεράσιμος Κουζέλης, πρόεδρος του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής, δεν θα μπορούσε να το πει πιο καθαρά σε πρόσφατη συνέντευξή του: «Πρόκειται για μια διαδικασία που ξεκίνησε υπό τη μεταρρύθμιση εκείνη που ονομάστηκε “Νέο Σχολείο”». Γι’ αυτό εξάλλου υπάρχει η συναίνεση του συνόλου των καθεστωτικών κομμάτων, όπως φάνηκε στις συζητήσεις στη Βουλή στα πλαίσια του «διαλόγου».

Η αναπαραγωγή των βασικών ιδεολογημάτων της νεοσυντηρητικής εκπαιδευτικής ατζέντας, όπως καθορίζονται από τους υπερεθνικούς οργανισμούς, τον ΟΟΣΑ και την Ευρωπαϊκή Ένωση διατρέχει τα «ντοκουμέντα» της Επιτροπής Διαλόγου. Η «κοινωνία της γνώσης», η «ψηφιακή εποχή», η θεωρία του «ανθρώπινου κεφαλαίου», η «ανοικτότητα», η «αυτομεταρρύθμιση», η αυτονομία, η ανάληψη ευθύνης και η λογοδοσία είναι οι βασικοί όροι που χρησιμοποιούνται. Μια εκπαιδευτική μεταρρύθμιση πρέπει να «ατενίζει τον ορίζοντα των αλλαγών», να δημιουργεί τους όρους «ανθεκτικότητας απέναντι σε απροσδόκητες εξελίξεις», να κάνει εκείνες τις τομές που θα «καταλύουν τις παλιές εμπεδωμένες συνήθειες», που θα βοηθή στην αποφυγή «του ανιάτου διχασμού του έθνους». Βασικό ζητούμενο να αρθούν οι «αγκυλώσεις» του εκπαιδευτικού συστήματος, να υπάρξει «ενδυνάμωση και ενηλικίωσή του» (;). Ένα συνονθύλευμα νεοσυντηρητικών και μεταμοντέρνων απόψεων, όπου η εκπαίδευση παρουσιάζεται ως ένας αταξικός θεσμός, που προάγει γενικά και αόριστα την ανάπτυξη της κοινωνίας, χωρίς καμία αναφορά στις καπιταλιστικές κοινωνικές σχέσεις μέσα στις οποίες πραγματοποιείται η εκπαιδευτική διαδικασία.

Και είναι φυσικό να προβάλλονται τα παραπάνω ως η κεντρική πολιτική στόχευση από τη στιγμή που υπάρχει αποδοχή ως «φυσικού νόμου» των πολιτικών που εκπορεύονται από τον ΟΟΣΑ και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ο ομφάλιος λώρος που συνδέει την κυρίαρχη εκπαιδευτική πολιτική με τη μήτρα που τη γεννά, δηλαδή τη στενή πρόσδεση της εκπαίδευσης με τις ανάγκες της αγοράς και των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής όχι μόνο δεν αμφισβητείται, αλλά εμπεδώνεται με ακόμη μεγαλύτερη ένταση.

Σε ό,τι έχει νομοθετηθεί μέχρι τώρα σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης οι παραπάνω κατευθύνσεις είναι φανερές. Η δημοσιονομική προσαρμογή και οι δεσμεύσεις των μνημονίων είναι η μία όψη του νομίσματος. Εξάλλου η «επικαιροποίηση» από τον ΟΟΣΑ των μεταρρυθμίσεων που πρέπει να γίνουν θα παίρνει υπόψη της το γενικευμένο στόχο του ακόμα μεγαλύτερου βαθέματος της νεοσυντηρητικής αναδιάρθρωσης, στο πλαίσιο φυσικά που δημιουργούν η οικονομική κρίση και τα μνημόνια. Στη συνέχεια θα δούμε πώς βασικές πλευρές αυτής της αναδιάρθρωσης διαπερνούν το σύνολο των αλλαγών που έχουν γίνει ή προετοιμάζονται.

Το σχολείο γίνεται πιο ευέλικτο με έντονη τη λογική του «εξορθολογισμού». Ένα σχολείο που θα λειτουργεί με ότι έχει διαθέσιμο σε επίπεδο προσωπικού και πόρων, με λογική κινητικότητας, που θα διαμορφώνει προγράμματα και περιεχόμενα με βάση τις κάθε φορά κατευθύνσεις του ΕΣΠΑ. Το νέο πρόγραμμα Φίλη για το δημοτικό σχολείο και το νέο ωρολόγιο πρόγραμμα στο Γυμνάσιο αποθεώνουν τα παραπάνω. Η λογική των εκπαιδευτικών που «πλεονάζουν» απορρέει από το γεγονός της μνημονιακής δέσμευσης για μηδενικούς διορισμούς, αλλά όχι μόνο. Συμβαδίζει με τη συνολική λογική για το δημόσιο και την εκπαίδευση: με όσο το δυνατόν λιγότερους πόρους καλύτερα αποτελέσματα. Ο αριθμός των εκπαιδευτικών άρα και της μισθολογικής δαπάνης πρέπει να μειωθεί, το ίδιο και οι δημόσιες δαπάνες για τη λειτουργία των σχολείων. Στα πλαίσια αυτής της «ευελιξίας» θεσμοθετούνται και οι πολλαπλές αναθέσεις μαθημάτων, η περίφημη «παιδαγωγική» πρακτική «δίδαξε ότι περισσεύει, όπου βρεθείς». Στον πυρήνα αυτών των ρυθμίσεων βρίσκεται η λογική που λέει ότι με έτοιμα πακέτα και λογισμικά θα μπορεί ο κάθε εκπαιδευτικός ως απλός διεκπεραιωτής προγραμμάτων να μπορεί να διδάσκει (;) πολλά διαφορετικά γνωστικά αντικείμενα.

Το σχολείο γίνεται πιο ταξικό, και με την «κλασική» έννοια, δηλαδή του αποκλεισμού μαθητών από δομές του δημόσιου σχολείου που απευθύνονται κυρίως σε παιδιά από φτωχότερα στρώματα, αυτά που κατά κύριο λόγο έχουν χτυπηθεί από την οικονομική κρίση. Η αυστηροποίηση των προϋποθέσεων για την εγγραφή στο ολοήμερο σχολείο και νηπιαγωγείο, οι τροπολογίες για την αύξηση του ελάχιστου αριθμού των παιδιών για τη δημιουργία τμήματος (που σημαίνουν κλείσιμο νηπιαγωγείων κυρίως στην περιφέρεια) αποτελούν σημαντικές πλευρές της έντασης της ταξικότητας. Ειδική αναφορά πρέπει να κάνουμε στην αποδόμηση της ειδικής εκπαίδευσης, μέσω της λογικής για «πλήρη ένταξη» των μαθητών με ειδικές ανάγκες στα γενικά σχολεία και την αλλαγή του χαρακτήρα των τμημάτων ένταξης και τη στοχοποίηση των σταθερών δομών της ειδικής αγωγής. Και μάλιστα στο όνομα της ανάγκης να πάψει ο «στιγματισμός» των μαθητών με ειδικές ανάγκες!

Το σχολείο δένεται με πιο σαφή τρόπο με τις ανάγκες της αγοράς. Αυτή είναι η στόχευση των νομοθετικών ρυθμίσεων για την Τεχνική Επαγγελματική Εκπαίδευση. Το αντιδραστικό πρόσημο των αλλαγών που επιβάλλουν η ΕΕ και ο ΟΟΣΑ, που δίνουν ιδιαίτερο βάρος στην τεχνικοεπαγγελματική εκπαίδευση και κατάρτιση γίνεται πιο ξεκάθαρο, με το υπουργείο Παιδείας να τις προωθεί ως πλασιέ με τις ιλουστρασιόν εκδόσεις του. Κεντρική ιδέα είναι οι μαθητές να μαθαίνουν από τις επιχειρήσεις δουλεύοντας για τις επιχειρήσεις, μέσω της μαθητείας. Αποκαλυπτικός είναι ο κανονισμός για τους μαθητές στο πρόγραμμα πιλοτικής εφαρμογής της μαθητείας, σύμφωνα με τον οποίο οι μαθητές οφείλουν «να έχουν ευπρεπή εμφάνιση, να σέβονται την κινητή και ακίνητη περιουσία της επιχείρησης, να συνεργάζονται αρμονικά με τα στελέχη της, να μην δημιουργούν προβλήματα σε πελάτες ή συνεργάτες της, να συμμετέχουν στη διαδικασία αξιολόγησης της μαθητείας».

Η λογοδοσία και η αξιολόγηση σχολικών μονάδων, εκπαιδευτικών και μαθητών αποτελούν βασικές συνιστώσες της λειτουργίας του σχολείου. Το συνολικό νομοθετικό πλαίσιο της αξιολόγησης δεν καταργείται, δίνεται έμφαση στην «αυτονομία» της σχολικής μονάδας ως εκείνο το μέσο που θα ενισχύει την ανάγκη για τη «λογοδοσία» σχολείου και εκπαιδευτικών. Αν δεν υλοποιούνται οι στόχοι, δεν φταίει η κεντρική εκπαιδευτική πολιτική αλλά εσύ που τους έχεις θέσει. Λογική που αντιγράφεται από τα εγχειρίδια των διεθνών καπιταλιστικών οργανισμών για το δημόσιο μάνατζμεντ, της μεταφοράς της

ευθύνης για την υλοποίηση ή μη των κεντρικών εκπαιδευτικών πολιτικών επιλογών στη βάση, στον ίδιο τον εκπαιδευτικό. Όσο για την αξιολόγηση των μαθητών, ως «ριζοσπαστικές καινοτομίες» θεσμοθετούνται η περιγραφική αξιολόγηση στο δημοτικό και η κατάργηση μίας εξεταστικής περιόδου στο γυμνάσιο. Και στη μία και στην άλλη περίπτωση διατηρείται το πλαίσιο, θεωρείται έτσι κι αλλιώς αναγκαία η αξιολόγηση των μαθητών, δεν θίγεται ο πυρήνας της λογικής που λέει ότι με κάποιο τρόπο πρέπει να περιγράφεται ή να μετριέται η επίδοση. Ταυτόχρονα ανοίγει ο δρόμος για τυποποιημένη αξιολόγηση επιδόσεων των μαθητών στα λεγόμενα «βασικά» μαθήματα.

Η ιδιωτικοποίηση τέλος ως βασική συνιστώσα των αναδιαρθρώσεων ενισχύεται. Η «οικονομική αυτονομία» των σχολικών μονάδων έστω ως μακροπρόθεσμη (;) στόχευση στα πορίσματα της επιτροπής, η εισβολή των ΜΚΟ και οι χορηγίες σε πλευρές της λειτουργίας των σχολείων, όπως το ποιος θα αναλάβει την εκπαίδευση των προσφυγόπουλων ή τη σίτιση των μαθητών είναι παραδείγματα αυτής της κατεύθυνσης. Μάλιστα οι «σοφοί» του διαλόγου δεν διστάζουν να προτείνουν μια νέα δομή στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, όπου η πλειοψηφία των μαθητών θα τελειώνει ένα τετρατάξιο γυμνάσιο και ελάχιστοι μαθητές που θα προσβλέπουν στην Ανώτατη Εκπαίδευση θα συνεχίζουν σε διετές Λύκειο, αφού το Εθνικό Απολυτήριο στο τέλος του θα αποκτάται με σχεδόν πανελλαδικού χαρακτήρα εξετάσεις και άλλες προϋποθέσεις.

Από τα παραπάνω γίνεται ξεκάθαρη η ανάγκη του συνολικού προσανατολισμού του εκπαιδευτικού κινήματος ενάντια στη συντηρητική αναδιάρθρωση. Είναι ανάγκη να προβάλλεται η γενική εικόνα και στα «επιμέρους» μέτωπα, γιατί μόνο έτσι θα γίνονται κατανοητές οι αιτίες, θα φαίνεται καθαρά ο πραγματικός αντίπαλος, θα αποφεύγονται οι «εμφύλιοι» που προσπαθεί να δημιουργήσει η κυβέρνηση ανάμεσα στους εκπαιδευτικούς, θα γίνεται συζήτηση για τα κεντρικά και ουσιαστικά επίδικα.

Κεντρική η μάχη των αναπληρωτών

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΠΡΟΩΘΕΙ 10.000 ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ, ΚΡΙΚΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ

Η κυβέρνηση επιδιώκει να απολύσει 10.000 αναπληρωτές εκπαιδευτικούς με τα μέτρα που παίρνει για την πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση, όταν για έβδομη συνεχόμενη χρονιά οι διορισμοί είναι μηδενικοί και οι συνταξιοδοτήσεις ξεπερνούν τις 30.000.

Φέτος προσλήφθηκαν 23.000 αναπληρωτές. Η συντριπτική πλειοψηφία δουλεύει με ελαστικές σχέσεις εργασίας πολλά χρόνια. Δεν αναπληρώνουν καμία απολύτως έκτακτη ανάγκη. Καλύπτουν βασικές ανάγκες για τη λειτουργία του δημόσιου σχολείου (οι οποίες είναι στην πραγματικότητα πολλαπλάσιες). Χωρίς αυτούς θα βιώναμε την απόλυτη κατάρρευση της δημόσιας εκπαίδευσης και την πλήρη διάλυση των εργασιακών σχέσεων των μονίμων!

Για το εκπαιδευτικό κίνημα η απόλυση των μονίμως ελαστικά εργαζόμενων είναι ακριβώς ίσης βαρύτητας μάχη για τις διαθεσιμότητες-απολύσεις του Ιουλίου του 2013! Με τον ίδιο τρόπο που η κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ κατήργησε ειδικότητες στην τεχνική εκπαίδευση για να δικαιολογήσει τις διαθεσιμότητες, έτσι και η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ αναπροσαρμόζει προγράμματα για να απολύσει τους αναπληρωτές και να μην τους επαναπροσλάβει το Σεπτέμβριο.

Για το ταξικό κίνημα η υπεράσπιση της εργασίας των ελαστικά εργαζόμενων αποτελεί κεντρικό διακύβευμα. Παρ' όλα αυτά δεν αποτελεί εύκολη μάχη. Οι δυσκολίες στο ίδιο το σώμα των ελαστικά εργαζόμενων, που έχουν ενσωματώσει την ήττα, είναι μεγάλες, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει ακόμα ισχυρή ατμομηχανή που να υποχρεώνει τις πολιτικές δυνάμεις να τοποθετηθούν στα επίδικα.

Ο κρατικός, κυβερνητικός και αστικοποιημένος συνδικαλισμός (ΣΥΝΕΚ-ΔΑΚΕ-ΔΗΣΥ/ΠΑΣΚ) αρνείται το πολιτικό πρόταγμα της εναντίωσης στις απολύσεις. Αρκείται σε ανακοινώσεις, σε συμβολικές διαμαρτυρίες και φυσικά οι δυνάμεις του απέχουν συνειδητά από αυτή τη μάχη! Το ΠΑΜΕ από την άλλη καταγγέλλει αλλά αρνείται κάθε πρόταση όπου έχει την υποψία σοβαρής κινηματικής απάντησης, αντίστοιχης της επίθεσης.

Οι συντεχνιακές αντιλήψεις των ρεφορμιστικών ρευμάτων όπου ξεπουλούσαν κυριολεκτικά κάθε μάχη για την υπεράσπιση των ελαστικά εργαζόμενων στο όνομα να μην πειραχτεί εφήμερα η εργασία των μόνιμων στο δημόσιο αλλά και στον ιδιωτικό τομέα ευνοεί να περπατήσουν γρηγορότερα οι αναδιαρθρώσεις σε βάρος συνολικά της σταθερότητας της εργασίας. Αντίθετα, το ριζοσπαστικό ρεύμα και η αντικαπιταλιστική του πτέρυγα στην εκπαίδευση θεωρούν ότι στη μάχη αυτή συμπυκνώνεται η επίθεση. Το ξεδίπλωμα σοβαρών κινηματικών και πολιτικών αντιστάσεων θα κρίνει και το μπλοκάρισμα του συνόλου των αναδιαρθρώσεων στην εκπαίδευση.

ΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Μαθητεία στον εργασιακό μεσαίωνα

Η στρατηγική επιλογή του κεφαλαίου για προσαρμογή της εκπαίδευσης στον εργασιακό μεσαίωνα των αναγκών της αγοράς, μέσω της μαθητείας, αποτελεί την καρδιά των αλλαγών που νομοθέτησε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ. Η κυβέρνηση πατώντας πάνω στην οικονομική ανάγκη των πιο φτωχών λαϊκών στρωμάτων, που δημιουργεί η πολιτική της, αλλά και εμφανίζοντας ότι το πρόβλημα της ανεργίας των νέων οφείλεται στην έλλειψη επαγγελματικής εμπειρίας, χρησιμοποιεί τη μαθητεία ως Δούρειο Ίππο για την κυριαρχία στην αγορά εργασίας κακοπληρωμένων, ελαστικών σχέσεων με ελάχιστα δικαιώματα.

Με βάση το ν. 4386, το ΕΣΠΑ 2014-2020 και τα παραδοτέα του 3ου μνημονίου, υιοθετείται η λογική ενιαιοποίησης του χώρου Επαγγελματικής Εκπαίδευσης και Κατάρτισης, προς όφελος της κατάρτισης και της διασφάλισης «μεγαλύτερης συμμετοχής των εργοδοτών» στον καθορισμό των προγραμμάτων σπουδών. Καθορίζονται δύο κύκλοι σπουδών στα ΕΠΑΛ. Ο «δευτεροβάθμιος», διάρκειας 3 χρόνων, που ανήκει στο τυπικό εκπαιδευτικό σύστημα και το κατ' όνομα προαιρετικό «μεταλυκειακό έτος - τάξη μαθητείας» που ανήκει στο μη τυπικό εκπαιδευτικό σύστημα. Στον πρώτο κύκλο θα μειωθούν δραστικά οι ώρες και τα τμήματα των ειδικοτήτων, καθώς και των ακριβών εργαστηριακών μαθημάτων. Το μεταλυκειακό έτος αποτελείται κατά βάση από 9μηνη μαθητεία - εργασία σε επιχειρήσεις, με αμοιβή ίση με το 75% του κατώτατου ημερομισθίου του ανειδίκευτου εργάτη και εξετάσεις πιστοποίησης. Τα Τοπικά Σύμφωνα Μαθητείας (που προβλέπονται στο ΕΣΠΑ), μεταξύ φορέων υλοποίησης μαθητείας και επιχειρήσεων θα ορίζουν ουσιαστικά ποιοι τομείς, ειδικότητες και τάξεις μαθητείας θα υλοποιούνται σε κάθε περιοχή, αφού θα συνδέουν την εκπαίδευση και κατάρτιση με τις κάθε φορά ανάγκες του επιχειρηματικού κόσμου.

Η κυβέρνηση, μέσω της μαθητείας επιδιώκει βίαια να δώσει τους μαθητές βορά στις επιχειρήσεις ως δωρεάν (για τους εργοδότες) εργατικό προσωπικό. Να μαθητεύσουν στις κακοπληρωμένες, ελαστικές εργασιακές σχέσεις, στην υπακοή και την ανακύκλωση της ανεργίας. Να πάρουν ουσιαστικά τις θέσεις των «παλιών», με περισσότερα δικαιώματα, εργαζόμενων γονιών τους. Να σπουδάζουν ότι θέλει ο εργοδότης, επιχειρώντας μια βαθύτερη μορφωτική λοβοτομή στα παιδιά των πιο φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Το υπουργείο Παιδείας, εξασφαλίζει οικονομικές περικοπές μειώνοντας τεχνητά τις απαιτήσεις για υλικοτεχνικές υποδομές και εκπαιδευτικό προσωπικό. Προσδένει την εργασιακή ασφάλεια των εκπαιδευτικών με την εύρεση θέσεων μαθητείας σε επιχειρήσεις, καθώς και την απόδειξη της χρησιμότητάς τους σε αυτές.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ βαδίζει στα αντιδραστικά χνάρια των προκατόχων της ΝΔ - ΠΑΣΟΚ και της πολιτικής ΕΕ - ΟΟΣΑ - κεφαλαίου. Επιλέγει το σχολείο της αγοράς ως προοπτική του υπάρχοντος σχολείου που βρίσκεται σε βαθιά κρίση. Το μαχόμενο εκπαιδευτικό κίνημα, μαζί με τους γονείς και τους εργαζόμενους, δεν πρέπει να επιτρέψει να γίνουν οι μαθητές και η νεολαία οι σύγχρονοι σκλάβοι του 21ου αιώνα.

Πηγή: **prin.gr**